

1. Inleiding

De Rekenkamercommissie (RKC) heeft het gebruik om enige jaren na publicatie van een onderzoek na te gaan wat er met de door de raad overgenomen aanbevelingen van de RKC is gebeurd. Dit doet ze in een 'vervolgonderzoek'.

De RKC heeft een vervolgonderzoek gedaan naar het onderzoek 'Ruimhartig en begrensd' uit 2013. Het betrof een evaluatie van het minimabeleid in Haarlemmermeer. De hoofdvraag van het RKC onderzoek uit 2013 was: Welke doelen streeft de gemeente Haarlemmermeer met haar minimabeleid na en in welke mate zijn deze doelen gerealiseerd? In de slotbeschouwing vat de RKC haar bevindingen als volgt samen: *"De RKC is van mening dat de gemeente Haarlemmermeer met het minimabeleid voldoende instrumenten inzet om de bewoners een bestaansminimum te garanderen. Hiermee is niet gezegd dat het minimabeleid voldoet. De RKC heeft geen zicht gekregen op de maatschappelijke effecten van het minimabeleid."* Dit onderzoek leidde tot een aantal aanbevelingen, dat de gemeenteraad in de raadsvergadering van 19 december 2013 (2013.0080688) unaniem heeft aangenomen. Voor een uitgebreide beschrijving van de vraagstelling, resultaten, conclusies, aanbevelingen en bestuurlijke toezeggingen van [het oorspronkelijke onderzoek uit 2013](#) verwijzen we naar de website van de RKC.

In deze rekenkamernotitie toetsen we in hoeverre het college uitvoering heeft gegeven aan zijn toezeggingen naar aanleiding van het RKC-onderzoek en aan de aanbevelingen van de RKC. De bevindingen van deze rekenkamernotitie zijn voor wederhoor op de feiten aan de ambtelijke organisatie voorgelegd. De conclusies komen voor rekening van de RKC.

Leeswijzer

We gaan in deze notitie in op het al dan niet uitvoeren van de aanbevelingen en op de wijze waarop besluitvorming over de aanbevelingen heeft plaatsgevonden. In paragraaf 2 beschrijven we het wettelijk kader voor het minimabeleid in 2013 en in 2017. Paragraaf 3 geeft de toetsing van de aanbevelingen weer. Paragraaf 4 ten slotte bevat de conclusies van de RKC op basis van dit vervolgonderzoek.

2. Wettelijk kader minimabeleid

Het minimabeleid behelst regelingen en tegemoetkomingen om ook mensen met een laag inkomen te laten participeren in de samenleving. Het wettelijk kader voor het minimabeleid ten tijde van het RKC onderzoek in 2013 was de Wet werk en bijstand (WWB). Binnen dat kader had de gemeente beleidsvrijheid bij het vaststellen van categoriale en individuele regelingen/voorzieningen binnen de bijzondere bijstand.

Categoriale regelingen waren bedoeld voor bepaalde doelgroepen. Voorbeelden zijn een eenmalige uitkering voor gehandicapten, zieken en 65- plussers, een collectieve ziektekostenverzekering, een computerregeling, een langdurigheidstoeslag en vergoedingen voor indirecte schoolkosten en duurzame gebruiksartikelen. Individuele regelingen betroffen bijvoorbeeld een vergoeding voor een bril, babyuitzet of woninginrichting. Daarnaast kende het minimabeleid regelingen gericht op schuldhulpverlening, kwijtschelding van gemeentelijke belastingen en de Voedselbank¹.

Inmiddels is op 1 januari 2015 het Sociaal Domein ingevoerd, en is het minimabeleid ondergebracht in de Participatiewet. Die wet had een drastische wijziging van het minimabeleid tot gevolg.

Het minimabeleid bestaat momenteel uit landelijke en gemeentelijke regelingen. Een landelijke regeling is bijvoorbeeld de huur- en zorgtoeslag. Daarnaast is er lokaal beleid mogelijk op drie onderdelen:

1. Individuele inkomenstoeslag,
2. Individuele studietoeslag,
3. Individuele bijzondere bijstand,
4. Minimaregelingen: verschillende bijdrageregelingen, participatie bevorderende regelingen, collectieve zorgverzekering, kwijtschelding lokale heffingen.

Het minimabeleid in Haarlemmermeer richt zich zowel op inkomensondersteuning, schuldhulpverlening (waaronder preventie en vroegsignalering) als op het voorkomen en bestrijden van sociale uitsluiting. Daarvoor heeft de gemeente een aantal regelingen voor burgers om de lasten van de minimahuishoudens te verlichten en om participatie te bevorderen.

Het verstrekken van categoriale bijzondere bijstand aan bepaalde groepen is met de invoering van de Participatiewet niet meer toegestaan. Zo zijn de eenmalige uitkering voor chronisch zieken, gehandicapten en 65-plussers komen te vervallen, evenals de langdurigheidstoeslag voor mensen die langer dan drie jaar een inkomen op minimumniveau ontvangen. Er kan alleen nog bijstand worden verleend als er daadwerkelijk gemaakte kosten tegenover staan. Een uitzondering vormt de collectieve zorgverzekering. Dat is de enige op grond van de Participatiewet nog toegestane categoriale regeling, maar ook hier moet duidelijk zijn dat de premie daadwerkelijk wordt betaald.

De criteria voor de verstrekking van individuele bijzondere bijstand zijn gelijk gebleven:

- Het moet gaan om bijzondere kosten,
- de kosten zijn noodzakelijk,
- de kosten kunnen niet worden voldaan uit het ter beschikking staande inkomen.

¹ De Voedselbank is geen onderdeel van het gemeentelijk beleid; de gemeente ondersteunt wel de doelstellingen ervan.

3. Toetsing per aanbeveling

In deze paragraaf staat beschreven in hoeverre de raad en het college de aanbevelingen uit 2013 hebben opgevolgd. In tabel 1 staat per aanbeveling in hoeverre deze is opgevolgd. De onderbouwing volgt daaronder.

Tabel 1 Opvolging aanbevelingen

Aanbevelingen aan de raad	Opvolging door gemeente
1. Verzoek het College een monitor te ontwikkelen om de sociale situatie in de gemeente Haarlemmermeer in beeld te brengen.	Deze aanbeveling is opgevolgd.
2. Verzoek het College de informatieverzameling te koppelen aan de concrete doelen en speerpunten van het minimabeleid teneinde effect te meten en bij te kunnen sturen.	Deze aanbeveling is deels opgevolgd.
3. Maak met het College afspraken over de frequentie van de informatievoorziening (aan de raad) en de kwaliteit ervan.	Deze aanbeveling is niet opgevolgd.
4. Verzoek het College nieuwe afspraken te maken met maatschappelijke partners op basis van beoogde maatschappelijke effecten.	Deze aanbeveling is op uitvoerend niveau opgevolgd.
Aanbevelingen aan het college	Opvolging door gemeente
1. Kom voor de situatie onder de nieuwe wetgeving tot een integraal beleidskader. Zorg voor een heldere verbinding, in woord en daad, tussen de verschillende beleidsvelden die betrekking hebben op minima.	Deze aanbeveling is opgevolgd.
2. Stem sturing, controle en informatievoorziening aan de Raad af op de te realiseren gewenste situatie. Maak hierbij gebruik van de opgebouwde informatiepositie.	Deze aanbeveling is opgevolgd.

Aanbeveling aan de raad 1

Verzoek het college een monitor te ontwikkelen om de sociale situatie in de gemeente Haarlemmermeer in beeld te brengen. Het opbouwen van een zo volledig mogelijke informatiepositie is essentieel voor het sturen op resultaten en het optimaliseren van de inzet van middelen. Goede informatie, op basis waarvan duidelijk doelgroepen te benoemen zijn, is ook nodig om (politiek-bestuurlijke) keuzes te kunnen maken. Een goede informatiepositie op de sociale situatie (herkennen van doelgroepen) vraagt inzicht in een aantal zaken. Het diagram in figuur 4 geeft hiervoor een aanzet. De RKC adviseert om hierbij zoveel mogelijk gebruik te maken van al bestaande gegevens.

Opvolging aanbeveling aan de raad 1

Deze aanbeveling is opgevolgd. Na het rekenkameronderzoek 'Ruimhartig en begrensd' uit 2013 is de eerste Armoedemonitor uitgevoerd. Deze is in september 2014 gepubliceerd. In december 2016 is een geactualiseerde versie gepubliceerd. De Armoedemonitor wordt uitgevoerd door KWIZ, een bureau dat dit ook voor andere gemeenten doet. In de Armoedemonitor wordt weergegeven welke doelgroepen er zijn en hoe de gezinssituatie en inkomenspositie van inwoners is in de gemeente Haarlemmermeer. In de rapportage wordt per regeling inzichtelijk gemaakt wat de kenmerken zijn van de gebruikers (leeftijd, gezinssamenstelling, inkomensbron, etc.).

Ook wordt er een link gelegd tussen gebruikers van Wmo en schuldhulpverlening en de minima. Met de armoedemonitor brengt de gemeente in beeld hoe groot het niet-gebruik is van de verschillende regelingen binnen de potentiële doelgroep. Bij de Armoedemonitor is een Inkomenseffectenrapportage opgesteld, waarin o.a. aandacht is voor de armoedeval. Duidelijk wordt wat het effect is van de inkomensondersteunende maatregelen van zowel het Rijk als de gemeente. Tot slot heeft team Onderzoek van de gemeente ter ondersteuning van het beleid in 2014 het rapport 'Uit de schaduw' opgesteld. Dit onderzoeksrapport geeft een (beschrijvend) inzicht in de leefwereld van Haarlemmermeerse minima, en schetst daarnaast een cijfermatig beeld van omvang en spreiding van armoede in de gemeente. De gemeente maakt voor de verschillende kwantitatieve onderzoeken onder andere gebruik van bestaande gegevens die zij verzamelt via participatiewet, minimaregelingen, kwijtschelding gemeentelijke belastingen en schuldhulpverlening.

Aanbeveling aan de raad 2

Verzoek het college de informatieverzameling te koppelen aan de concrete doelen en speerpunten van het minimabeleid teneinde effect te meten en bij te kunnen sturen. Het gaat om gericht cijfers verzamelen, die samenhangen met de doelgroep van het minimabeleid, opdat het succes van het beleid beter kan worden geëvalueerd. Bovendien kan deze informatie worden gebruikt voor het bijstellen van beleid: wat zijn veranderingen in de loop der tijd in de doelgroep en in specifieke subdoelgroepen en hoe kan de gemeente instrumenten daar beter op richten?

Opvolging aanbeveling aan de raad 2

Deze aanbeveling is deels opgevolgd. In een aantal documenten wordt de raad geïnformeerd over (de voortgang van) het minimabeleid: de voortgangsnota sociaal domein, de reguliere producten in het kader van de P&C cyclus, de Armoedemonitor en inkomenseffectenrapportage. Hierin staan vooral kwantitatieve en financiële gegevens, zoals het gebruik van regelingen en het effect van de regelingen op het inkomen per doelgroep. In de programmabegroting staat nauwelijks informatie over het behalen van de doelstellingen op het gebied van minimabeleid (armoedebeleid). Er staat een verwijzing naar de armoedemonitor. De Armoedemonitor geeft veel informatie, maar niet over doelbereik.

De door de raad vastgestelde nota 'Wijziging minimabeleid als gevolg van de inwerkingtreding van de Participatiewet' geeft het gevoerde beleid sinds de inwerkingtreding van de Participatiewet per 1 januari 2015 weer. Het doel is als volgt geformuleerd: (1) Het garanderen van een bestaansminimum voor inwoners die dit (tijdelijk) niet zelfstandig kunnen; (2) het naar vermogen laten deelnemen aan de samenleving van inwoners die moeten rondkomen van een inkomen op of rond het wettelijk sociaal minimum. Het eerste doel is met de informatie uit hierboven genoemde bronnen meetbaar, het tweede doel niet. Het tweede doel is immers niet concreet geformuleerd en is afhankelijk van de individuele beleving van de inwoner. Het is echter met de beschikbare kwantitatieve informatie wel *aannemelijk* te maken of dat doel bereikt wordt. Dit kan door het aanvullen van de kwantitatieve informatie met kwalitatieve informatie, zoals het college met het onderzoek *Uit de Schaduw* (2014) heeft gedaan. Het verzamelen van kwalitatieve informatie, gericht op de beleving van de individuele inwoner, past bij de aard van de nieuwe participatiewet. Alleen in het individuele geval kan namelijk nog bijstand worden verleend indien niet in de noodzakelijke kosten kan worden voorzien. De categoriale voorzieningen, gericht op doelgroepen, zijn komen te vervallen. Daarmee wordt maatwerk en oog voor de individuele beleving belangrijker. De gemeente doet dit onder andere door het stellen van het volgende transformatiedoel binnen het sociaal domein: 'Het afmeten van de kwaliteit aan de ervaring van gebruikers van zorg en ondersteuning'.

Bij de verstrekking van bijzondere bijstand is de gemeente gehouden aan het wettelijk kader zoals dat is vastgelegd in de Participatiewet. De doelen zijn omschreven in de wet, daar heeft de gemeente in het individuele geval beperkte vrijheid in. De RKC is van mening dat het voor de beoordeling van het minimabeleid belangrijk is de raad inzicht te geven in het doelbereik.

Aanbeveling aan de raad 3

Maak met het college afspraken over de frequentie van de informatievoorziening (aan de raad) en de kwaliteit ervan. Uitgangspunt is dat via de P&C-cyclus verslag wordt gedaan over de voortgang van de realisatie van de beleidsdoelen. Neem daarin niet alleen kwantitatieve en financiële gegevens op maar ook informatie over doelbereik en effectiviteit. Daarnaast kunnen afspraken worden gemaakt over een periodieke evaluatie van het gehele beleid, de uitvoering van het beleid en de maatschappelijke effecten.

Opvolging aanbeveling aan de raad 3

Deze aanbeveling heeft de raad niet opgevolgd. De raad heeft met het college noch overleg gehad over zijn behoefte omtrent de frequentie van de informatievoorziening noch over de gewenste kwaliteit. Dit betekent niet dat de frequentie en de kwaliteit van de informatievoorziening niet verbeterd zijn. Het college is namelijk zelf, zonder input van de raad, aan de slag gegaan met de aanbevelingen van de RKC. Het college geeft aan dat de meetbaarheid en effecten van het minimabeleid zijn weergegeven in de jaarlijkse Inkomenseffectenrapportage. Het college plaatst wel de kanttekening dat het maatschappelijk effect bij de verstrekking van de individuele bijzondere bijstand niet of nauwelijks te meten is. Het gaat bijvoorbeeld om medische kosten, aanschafkosten van een koelkast of reiskosten. De RKC merkt op dat met de invoering van het sociaal domein de individuele beleving belangrijker is geworden en wel meetbaar is. Inzicht in de beleving van een aantal cliënten geeft een indicatie van het doelbereik en kan daarmee aanvullend zijn op de kwantitatieve gegevens die al beschikbaar zijn.

Aanbeveling aan de raad 4

Verzoek het College nieuwe afspraken te maken met maatschappelijke partners op basis van beoogde maatschappelijke effecten. Belangrijk is dat de afspraken met maatschappelijke partners rechtstreeks voortvloeien uit de beleidsdoelen van het minimabeleid. Daarbij is van belang dat met de partners regelmatig wordt afgestemd hoe ieders middelen optimaal afgestemd ingezet kunnen worden. Een beleidsanalyse kan zicht bieden op de samenhang tussen de doelen, middelen, taken en professionals. Wanneer de gemeente samenwerkingspartners goed aanstuurt en af kan rekenen op basis van resultaat, hoeft de gemeente zich niet bezig te houden met uitvoeringskwesties.

Opvolging aanbeveling aan de raad 4

Deze aanbeveling is op uitvoerend niveau opgevolgd. De volgende ketenpartners zijn bezig met de schuldenproblematiek van mensen: o.a. woningcorporaties, welzijnsorganisaties (met o.a. ouderenadvies, maatschappelijk werk en sociaal raadslieden), vrijwilligersorganisaties, bewindvoerders. Jaarlijks vindt de ketenbijeenkomst 'samen voor de minima' plaats. Het doel is om de samenwerking met de ketenpartners te versterken en zo een positief effect te bereiken op het terugdringen en/of voorkomen van schulden en armoede bij inwoners. De bijeenkomsten zijn mede bedoeld om onderling kennis te maken, gezamenlijke kennis te delen en effectiever te kunnen schakelen tussen personen binnen de verschillende organisaties. Betrokkenheid van de ketenpartners om inwoners met een financiële vraag zo vroeg mogelijk te signaleren en te helpen of door te verwijzen is groot. Dit blijkt uit de grote belangstelling voor de bijeenkomst die in juni 2016 is gehouden.

Tijdens deze bijeenkomst komen alle partners samen die zich inzetten voor het voorkomen en bestrijden van armoede en het terugdringen van het niet-gebruik van inkomensondersteunende voorzieningen. Daarnaast heeft de gemeente regulier (halfjaarlijks) overleg met de Voedselbank, Stichting MeerWaarde en Stichting Leergeld. Tot slot instrueert de gemeente haar partners over de mogelijkheden van inkomensondersteuning en schuldhulpverlening.

Uit het onderzoek bleek dat er weinig formele afspraken op papier staan. De RKC vindt dat de beleidsmatige verankering van de samenwerking met de partners steviger kan. Formele afspraken maken het mogelijk om doelmatiger samen te werken en achteraf de samenwerking te evalueren en te verbeteren.

Aanbeveling aan het college 1

Kom voor de situatie onder de nieuwe wetgeving tot een integraal beleidskader. Zorg voor een heldere verbinding, in woord en daad, tussen de verschillende beleidsvelden die betrekking hebben op minima. Leg duidelijk de link tussen de nieuwe nota minimabeleid en bijvoorbeeld het Wmo-beleid en de recent vastgestelde beleidsnota Schuldhulpverlening. Betrek hierin tevens de komende en nieuwe verantwoordelijkheden voor het jeugdbeleid. Een integraal beleidskader kan voorts bijdragen aan de gewenste integrale uitvoering waarbij niet het aanbod van de gemeente maar de vraag van de bewoner centraal staat.

Opvolging aanbeveling aan het college 1

Deze aanbeveling is opgevolgd. In de 'Uitwerking van de koers' (2014) is de integrale beleidsvorming opgenomen binnen het sociaal domein. Met de invoering van het sociaal domein is er meer aandacht gekomen voor bijvoorbeeld jeugd, gehandicapten en chronisch zieken binnen de schuldhulpverlening. De ontwikkelingen binnen het sociaal domein worden bijgehouden in de Transformeermonitor. Deze heeft de raad in 2015 voor het eerst ontvangen. In het onderzoek '0 meting Decentralisaties in het Sociaal Domein' uit 2016 merkte de RKC overigens op dat doorontwikkeling van de Transformeermonitor nodig is.

De vraag van de inwoner wordt getoetst aan de wet en jurisprudentie. Daar waar het gaat om algemene bestaanskosten (kosten van levensonderhoud) bestaat er geen mogelijkheid voor het college om hiervan af te wijken, laat staan tegemoet te komen aan de vraag van de inwoner. Er mag geen inkomenspolitiek worden bedreven. Bij de uitvoering van 'Haarlemmermeer doet mee!' mag de inwoner aangeven waar hij het beschikbare bedrag wil uitgeven zover het gaat om sociale, culturele en sportactiviteiten. Voor het overige bestaat er geen keuzevrijheid voor de burger; in die zin staat niet de vraag van de burger centraal.

Een voorbeeld van een integrale benadering 'in daad' is het in 2016 samen met Meerwaarde gestarte pilot project 'Vroeg erop af', dat gericht is op vroegsignalering en preventie binnen de schuldhulpverlening. De gemeente krijgt signalen van Ymere over betalingsachterstanden. Maatschappelijk werk van Meerwaarde en Plangroep gaan er dan op af om te kijken wat er aan de hand is. Plangroep is de uitvoerder van de gemeente voor schuldhulpverlening. Vaak zijn er meer schulden dan de huurschuld. De ervaring bij andere gemeenten is dat dit project meer oplevert dan het kost. De pilot met Ymere wordt omgezet in een definitief traject. Bij dit vervolg zullen ook andere partijen met een signalerende functie betrokken worden, zoals banken en kredietverstrekkers, Stichting Leergeld, Voedselbank, Vluchtelingenwerk e.d.

Aanbeveling aan het college 2

Stem sturing, controle en informatievoorziening aan de raad af op de te realiseren gewenste situatie. Maak hierbij gebruik van de opgebouwde informatiepositie. Zorg voor betrouwbare en interpreteerbare cijfers die een afgeleide zijn van het beleidskader en gebruik geen cijfers van externe bronnen als deze uitgaan van andere criteria. Zorg ervoor dat bij het maken van afspraken met maatschappelijk partners over jaarlijkse verantwoording, ook hun verantwoording aansluit bij de beleidsdoelen van de gemeente. Dit vergemakkelijkt het jaarlijks rapporteren over de realisatie van beleidsdoelen.

Opvolging aanbeveling aan het college 2

Deze aanbeveling is opgevolgd. De raad heeft niet aangegeven welke behoefte hij heeft omtrent (de frequentie en het niveau van) de informatievoorziening. Het college heeft (daarom) een eigen invulling gegeven aan de informatievoorziening aan de raad. Sinds 2013 stelt hij veel kwantitatieve informatie beschikbaar die gebaseerd is op de registratiegegevens van de verschillende lokale en landelijke regelingen die de gemeente uitvoert (Participatiewet, minimaregelingen, kwijschelding gemeentelijke belastingen en schuldhelpverlening). Met behulp van registraties die zijn opgesteld op grond van de Wet Basisregistratie personen (Wbp) zijn de gebruikersgegevens op huishoudniveau gegroepeerd. Zo ontstaat een samenhangend beeld van de omvang en samenstelling van de groep minima, de mate van gebruik van voorzieningen op andere beleidsterreinen. De informatie geeft geen inzicht in de gewenste situatie, omdat deze niet wordt gekoppeld aan het doelbereik.

De gemeente is zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van de Participatiewet. Alleen 'Haarlemmermeer doet mee!' is uitbesteed (niet de beslissingsbevoegdheid) aan Leergeld en Meerwaarde. Verder zijn er geen professionals die verantwoordelijk zijn voor uitvoering van de Participatiewet daar waar het gaat om de uitvoering van het minimabeleid. De partners hoeven dus in formele zin geen verantwoording af te leggen. Toch is volgens de programmabegroting 2017 een van de transformatiedoelen in het sociaal domein 'een bijdrage van alle partners aan het resultaat'. Dan is het niet vreemd om de partners te vragen concreet te (laten) formuleren waaruit hun bijdrage aan het resultaat bestaat. Voor de samenhang in de realisatie van het beleid en de volledigheid van de informatievoorziening naar de raad toe, is het aan te bevelen hierover afspraken te maken met de maatschappelijke partners.

4. Conclusie

Sinds het RKC onderzoek in 2013 worden veel gegevens ontsloten die inzicht geven in de doelgroepen en het gebruik van regelingen, met name in de Armoedemonitor en de Inkomenseffectenrapportage die de gemeente in 2014 en 2016 heeft gepubliceerd. Het gaat zowel om kwantitatieve en financiële gegevens als beschrijvende informatie, bijvoorbeeld over de wijze waarop minima hun situatie beleven. De informatie uit de Armoedemonitor en de Inkomenseffectenrapportage stelt de gemeente in staat om gericht te sturen en politiek-bestuurlijke keuzes maken, als deze gekoppeld worden aan doelbereik en effectiviteit. De RKC concludeert dat dit op dit moment onvoldoende gebeurt.

De gemeente maakt voor de kwantitatieve gegevens gebruik van informatie uit eigen database. Deze bronnen kunnen ingezet worden als bruikbare sturingsinformatie, voor gemeente en raad. De raad wordt geïnformeerd over het minimabeleid via de volgende documenten: de voortgangsnota sociaal domein, de reguliere producten in het kader van de P&C cyclus, de Armoedemonitor en de Inkomenseffectenrapportage.

Al deze informatiebronnen kennen minimaal een jaarlijkse update. Positief is ook dat de gemeente concreet vorm heeft gegeven aan een structurele samenwerking met maatschappelijke partners, gericht op het terugdringen en voorkomen van armoede onder inwoners. Om deze samenwerking te verankeren en kracht bij te zetten, adviseert de RKC de bijdrage die de partners leveren aan het gewenste resultaat waar mogelijk vast te leggen en terug te laten komen in de verantwoording aan de raad.

Het valt de RKC op dat informatie over de aard van de doelgroep, en het (niet-) gebruik van regelingen, ondanks de beschikbaarheid, nauwelijks gekoppeld wordt aan doelbereik en effectiviteit. De RKC erkent dat doelstellingen voor minimabeleid moeilijk meetbaar kunnen zijn: hoe meet je immers of een huishouden beter meedoet in de maatschappij? Het is echter wel *aannemelijk* te maken dat bepaalde maatregelen bijdragen aan dergelijke doelen. Dit kan door het toevoegen van meer kwalitatieve informatie die de beleving van de gebruikers van regelingen van het minimabeleid weerspiegelen, zoals ook gebeurd is in het onderzoek 'Uit de Schaduw' uit 2014. Daarnaast constateert de RKC dat de raad niet aan het college heeft aangegeven hoe vaak en op welk niveau hij informatie wenst te ontvangen over het minimabeleid.

Aanbeveling

De RKC beveelt het college aan om met behulp van de beschikbare informatie meer inzicht te geven in doelbereik en effectiviteit. Dit kan bijvoorbeeld door de informatie uit de Armoedemonitor en Inkomenseffectenrapportage te koppelen, hier voorbeelden uit de praktijk aan toe te voegen en op basis daarvan weer te geven waarom het college het aannemelijk vindt dat regelingen bijdragen aan het behalen van de doelstellingen.

Box I Voorbeeld aannemelijk maken van effecten van beleid

Uit de informatie die de gemeente beschikbaar heeft, zou kunnen blijken dat een bepaalde doelgroep meer problemen ervaart dan andere doelgroepen. Zo zou bijvoorbeeld kunnen blijken dat dit geldt voor eenoudergezinnen met kinderen in de leeftijd van 4 tot 12 jaar in een bepaalde wijk van Haarlemmermeer. De gemeente kan dan bepaalde maatregelen specifiek richten op die doelgroep, zoals het vergroten van de bekendheid van regelingen voor die doelgroep. De gemeente krijgt hiermee beter zicht op individuele situaties en kan daar passende maatregelen voor nemen. De effectiviteit van een dergelijke inzet is daarmee nog niet concreet meetbaar, maar het college maakt het op die manier wel aannemelijk dat de doelstellingen bereikt worden.

Bronnen

- Armoedemonitor 2014, rapportage KWIZ
- [Uit de schaduw](#), Onderzoek naar armoede in Haarlemmermeer. Team Onderzoek, september 2014
- [Meer voor elkaar, uitwerking van de Koers](#), Raadsvoorstel 2014.0049742
- [Wijziging minimabeleid als gevolg van inwerkingtreding Participatiewet](#), Raadsvoorstel 2014.0049305
- [Transformeermonitor 2015](#)
- Armoedemonitor en Inkomenseffectenrapportage 2016, Rapportage KWIZ
- [Raadsvoorstel Vaststelling Beleidsplan Wet gemeentelijke schuldhulpverlening Haarlemmermeer 2017- 2021](#) (juni 2017)
- [0 meting Decentralisaties in het Sociaal Domein 2016](#), RKC Haarlemmermeer